

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
EVGENI TANCHEV IŠVADA,
pateikta 2020 m. kovo 5 d.¹

Byla C-550/18

**Europos Komisija
prieš**

Airiją

„Valstybės narės įsipareigojimų neįvykdymas – SESV 258 straipsnis – Direktyva (ES) 2015/849 – Kova su pinigų plovimu – SESV 260 straipsnio 3 dalis – Nepranešimas apie pagal teisėkūros procedūrą priimtą direktyvą į nacionalinę teisę perkeliančias nuostatas – Finansinės baudos – Vienkartinės sumos mokėjimas“

I. Įžanga

1. Šioje byloje Europos Komisija pagal SESV 258 straipsnį prieš Airiją pradėjo pažeidimo nagrinėjimo procedūrą dėl to, kad ši iki 2017 m. birželio 26 d. nepriėmė būtinų priemonių, kuriomis į nacionalinę teisę būtų perkelta 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB², arba apie tas priemones bet kuriuo atveju nepranešė Komisijai.

2. Be to, pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį Komisija prašo Teisingumo Teismo paskirti Airijai sumokėti vienkartinę sumą (galiausiai nustatytas jos dydis yra 2 766 992,00 EUR) už jos įsipareigojimo pranešti apie priemones, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama Direktyva 2015/849, pažeidimą. Iš pradžių ji taip pat prašė paskirti 17 190,60 EUR už dieną periodinę baudą, tačiau nagrinėjant bylą tą prašymą atsiėmė.

3. Todėl šioje byloje Teisingumo Teismas turi galimybę plėtoti savo jurisprudenciją dėl SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo, išplaukiančią iš principinio 2019 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*³. SESV 260 straipsnio 3 dalis yra svarbi Lisabonos sutartyje numatyta priemonė, leidžianti Komisijai pagal SESV 258 straipsnį Teisingumo Teisme pradėti pažeidimo nagrinėjimo procedūrą remiantis tuo, kad valstybė narė „neįvykdė savo pareigos pranešti apie pagal teisėkūros procedūrą priimtą direktyvą į nacionalinę teisę perkeliančias nuostatas“, ir prašyti Teisingumo Teismo tuo pat metu paskirti valstybei narei finansines baudas.

¹ Originalo kalba: anglų.

² OL L 141, 2015, p. 73.

³ C-543/17, EU:C:2019:573. Buvo keletas ankstesnių bylų, susijusių su SESV 260 straipsnio 3 dalimi, tačiau ieškiniai buvo atsiimti prieš Teisingumo Teismui priimant sprendimą. Dviejose iš tų bylų buvo pateikta generalinio advokato M. Wathelet išvada byloje *Komisija / Lenkija* (C-320/13, nepaskelbta Rink., EU:C:2014:2441) ir mano išvada byloje *Komisija / Ispanija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Hipotekos kreditas)* (C-569/17, EU:C:2019:271), kurią aptarsiu tolesnėje analizėje.

4. Šią bylą Teisingumo Teismas nagrinėja lygiagrečiai su kita byla *Komisija / Rumunija* (C-549/18) (mano išvada šioje byloje bus pateikta šiandien). Abiejose bylose kilo du pagrindiniai klausimai: pirma, dėl to, ar Komisija turi pagrįsti savo sprendimą taikyti SESV 260 straipsnio 3 dalį, ir, antra, dėl vienkartinį sumų pagal tą nuostatą vertinimo. Kadangi šiose bylose kilę klausimai yra panašūs, siekdamas išvengti pasikartojimo remsiuosi tam tikrais argumentais, pateiktais savo išvadoje toje lygiagrečioje byloje. Šioje byloje taip pat kilo atskirų klausimų dėl to, ar taikant SESV 258 straipsnį ir 260 straipsnio 3 dalį priemonės, apie kurias buvo pranešta per pažeidimo nagrinėjimo procedūrą, laikomos įsipareigojimų įvykdymu.

5. Šioje išvadoje patvirtinsiu, kad Airija neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV 258 straipsnį, ir pasiūlysiu Teisingumo Teismui pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį nurodyti jai sumokėti vienkartinę sumą.

II. Teisinis pagrindas

6. Direktyvos 2015/849 67 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Valstybės narės ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d. priima įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų priemonių tekstą.

Valstybės narės, priimdamos tas priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Tokios nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.“

7. Pagal 2018 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2018/843, kuria iš dalies keičiama Direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos ir iš dalies keičiamos direktyvos 2009/138/EB ir 2013/36/ES⁴, 1 straipsnio 42 dalį Direktyvos 2015/849 67 straipsnio 1 dalis buvo pakeista taip:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliojusių įstatymai ir kiti teisės aktai, būtini, kad šios direktyvos būtų laikomasi, ne vėliau kaip nuo 2017 m. birželio 26 d.

Valstybės narės 12 straipsnio 3 dalį taiko nuo 2020 m. liepos 10 d.

Valstybės narės sukuria 30 straipsnyje nurodytus registrus ne vėliau kaip 2020 m. sausio 10 d., 31 straipsnyje nurodytus registrus – ne vėliau kaip 2020 m. kovo 10 d., o 32a straipsnyje nurodytus centralizuotus automatizuotus mechanizmus – ne vėliau kaip 2020 m. rugsėjo 10 d.

<...>

Valstybės narės nedelsdamos pateikia Komisijai šioje dalyje nurodytų priemonių tekstus.

Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Tokios nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.“

III. Ikiteisminė procedūra ir procesas Teisingumo Teisme

8. Kadangi iki termino pabaigos, t. y. 2017 m. birželio 26 d., Komisijai buvo pranešta apie vieną perkėlimo priemonę, kuria į nacionalinę teisę perkelta Direktyvos 2015/849 30 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa, ji išsiuntė Airijai 2017 m. liepos 18 d. oficialų pranešimą, siūlydama jai per du mėnesius nuo to pranešimo gavimo dienos pranešti apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, kurias vis dar reikia priimti.

⁴ OL L 156, 2018, p. 172.

9. Atsakydama 2017 m. rugsėjo 13 d. raštu, Airija informavo Komisiją apie pažangą, padarytą dėl Direktyvos 2015/849 perkėlimo priemonių.

10. 2018 m. kovo 8 d. pagrįstoje nuomonėje Komisija nurodė, kad Airija dar nepranešė apie jokiais tolesnes priemones, kuriomis Direktyva 2015/849 perkeliama į nacionalinę teisę, ir paprašė jos tai padaryti per du mėnesius nuo tos pagrįstos nuomonės gavimo dienos.

11. 2018 m. gegužės 4 d. raštu atsakydama į tą pagrįstą nuomonę, Airija informavo Komisiją apie tolesnę pažangą, padarytą rengiant priemones, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama Direktyva 2015/849.

12. Atsižvelgdama į tai, kad Airija vis dar nebuvo priėmusi jokių papildomų priemonių, kuriomis Direktyva 2015/849 perkeliama į nacionalinę teisę, ir vis dar nebuvo pranešusi apie tokias priemones, Komisija 2018 m. liepos 19 d. nusprendė inicijuoti pažeidimo nagrinėjimo Teisingumo Teisme procedūrą.

13. 2018 m. rugpjūčio 27 d. Komisija pagal SESV 258 straipsnį ir 260 straipsnio 3 dalį pareiškė šį ieškinį, kuriame Teisingumo Teismo prašė:

- pirma, pripažinti, kad Airija neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2015/849 67 straipsnio 1 dalį, nes iki 2017 m. birželio 26 d. nepriėmė visų priemonių, kurios būtinos tai direktyvai perkelti į nacionalinę teisę, arba bet kuriuo atveju nepranešė Komisijai apie tas priemones,
- antra, paskirti Airijai 17 190,60 EUR baudą nuo Teisingumo Teismo sprendimo priėmimo dienos už įpareigojimo pranešti apie priemones, kuriomis Direktyva 2015/849 perkeliama į nacionalinę teisę, neįvykdymą,
- trečia, paskirti Airijai sumokėti vienkartinę sumą, apskaičiuotą 4 701,20 EUR vienos dienos tarifą dauginant iš tęstinio pažeidimo dienų skaičiaus, kai minimali vienkartinė suma turi sudaryti 1 685 000 EUR,
- ketvirta, priteisti iš Airijos bylinėjimosi išlaidas.

14. Savo atsiliepime į ieškinį, pateiktame 2018 m. lapkričio 14 d., Airija Teisingumo Teismo prašo:

- pirma, minėtą ieškinį atmesti ir
- antra, priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

15. 2019 m. sausio 18 d. pateiktame dublike Komisija nurodė, jog, nepaisant perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių, apie kurias buvo pranešta 2018 m. lapkričio 29 d., vis dar būtina priimti tolesnes priemones dėl 11 Direktyvos 2015/849 nuostatų perkėlimo, kad ta direktyva būtų visiškai perkelta į nacionalinę teisę⁵. Todėl, nors Komisija toliau palaikė savo reikalavimus, prašomos priteisti periodinės baudos už dieną dydį ji sumažino iki 7 358,40 EUR ir paprašė Teisingumo Teismo paskirti sumokėti 2 439 922,80 EUR vienkartinę sumą ir 2 014,80 EUR už dieną už įsipareigojimo pranešti apie perkėlimo priemones nevykdymą nuo 2018 m. lapkričio 29 d.

5 Savo dublike Komisija nurodė perkėlimo į nacionalinę teisę trūkumus dėl šių Direktyvos 2015/849 nuostatų: i) 30 straipsnio 1 dalies antros pastraipos; ii) 30 straipsnio 2 dalies; iii) 30 straipsnio 7 dalies; iv) 31 straipsnio 1 ir 2 dalių; v) 31 straipsnio 3 dalies; vi) 31 straipsnio 7 dalies; vii) 47 straipsnio 2 dalies; viii) 47 straipsnio 3 dalies; ix) 48 straipsnio 5–9 dalių; x) 61 straipsnio 3 dalies ir xi) 62 straipsnio 2 dalies.

16. 2019 m. kovo 4 d. pateiktame triplike Airija toliau laikėsi nuomonės, kad priimdama priemones, apie kurias buvo pranešta 2018 m. lapkričio 29 d., ji įvykdė išipareigojimą perkelti Direktyvą 2015/849 į nacionalinę teisę; kartu ji nurodė, kad ėmėsi tolesnių veiksmų siekdama atsižvelgti į Komisijos dublike keliamas abejones.

17. 2019 m. lapkričio 27 d. raštu Komisija Teisingumo Teismą informavo, kad, nepaisant triplike pateiktų paaiškinimų ir tolesnių perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių, apie kurias buvo pranešta 2019 m. sausio 30 d. (dėl Direktyvos 2015/849 31 straipsnio 1, 2, 3 ir 7 dalių) ir 2019 m. kovo 27 d. (dėl tos direktyvos 30 straipsnio 1 dalies antros pastraipos 2 ir 7 punktų), vis dar būtina priimti tolesnes priemones, kad į nacionalinę teisę būtų perkelta Direktyvos 2015/849 47 straipsnio 2 dalis ir 48 straipsnio 5–8 dalys. Taigi, nors Komisija toliau palaikė savo reikalavimus, prašomos priteisti periodinės baudos už dieną dydį ji sumažino iki 2 452,80 EUR ir paprašė Teisingumo Teismo paskirti sumokėti 2 598 420,40 EUR vienkartinę sumą ir 671,60 EUR už dieną už išipareigojimo pranešti apie perkėlimo priemones nevykdymą nuo 2019 m. kovo 27 d.

18. 2019 m. gruodžio 6 d. raštu Airija Teisingumo Teismą informavo, kad 2019 m. lapkričio 22 d. ir 2019 m. gruodžio 3 d. ji pateikė Komisijai atnaujintas atitikties lenteles, tačiau Komisijos 2019 m. lapkričio 27 d. rašte į 2019 m. lapkričio 22 d. pateiktą lentelę nebuvo atsižvelgta.

19. 2019 m. vasario 11 d. ir 12 d. sprendimais Estijai ir Prancūzijai buvo leista įstoti į bylą palaikyti Airijos reikalavimų. Komisija ir Airija pateikė pastabas dėl Estijos ir Prancūzijos įstojimo į bylą paaiškinimų, pateiktų atitinkamai 2019 m. gegužės 24 d. ir 2019 m. birželio 5 d.

20. 2019 m. gruodžio 10 d. įvyko teismo posėdis, per kurį Komisija, Estija ir Airija pateikė žodines pastabas.

21. Per posėdį Komisija nurodė, kad, atsižvelgiant į Direktyvos 2015/849 48 straipsnio 5–8 dalių perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, apie kurias buvo pranešta 2019 m. lapkričio 22 d., ir tos direktyvos 47 straipsnio 2 dalies perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, apie kurias buvo pranešta 2019 m. gruodžio 3 d., Airija įvykdė išipareigojimus. Todėl Komisija atsiėmė savo ieškinio dalį, kurioje buvo prašoma paskirti mokėti periodinę baudą už kiekvieną dieną. 2019 m. gruodžio 3 d. laikydama dieną, kurią Airija įvykdė išipareigojimus, Komisija nustatė prašomą priteisti 2 766 992,00 EUR vienkartinę sumą.

IV. Šalių argumentų santrauka

A. Dėl išipareigojimų neįvykdymo pagal SESV 258 straipsnį

22. Komisija teigia, kad Airija, pranešdama apie vieną priemonę, kuria į nacionalinę teisę perkeliama viena Direktyvos 2015/849 30 straipsnio 1 dalies dalis, iki Direktyvos 2015/849 67 straipsnyje nustatyto termino, t. y. 2017 m. birželio 26 d., pabaigos nepriėmė visų būtinų perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių arba apie tas priemones nepranešė. Ji taip pat nesutinka, kad Direktyvos 2015/849 perkėlimas į nacionalinę teisę užtikrinamas nacionalinėmis priemonėmis, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama ankstesnė direktyva dėl kovos su pinigų plovimu⁶, nes Direktyvoje 2015/849 numatyta reikšmingų pakeitimų. Airija nė apie vieną iš tų priemonių nepranešė, kiek tai susiję su Direktyvos 2015/849 perkėlimu į nacionalinę teisę. Be to, ji nepateikė atitikties lentelės, kurioje būtų paaiškintas tos direktyvos nuostatų ir atitinkamų tų nacionalinių priemonių nuostatų ryšys, kaip numatyta 67 konstatuojamojoje dalyje.

⁶ T. y. Direktyva 2005/60; žr. šios išvados 1 punktą.

23. Komisija teigia, kad, atsižvelgiant į perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, apie kurias buvo pranešta 2018 m. lapkričio 29 d., didžiąją dalį Direktyvos 2015/849 Airija perkėlė į nacionalinę teisę, tačiau liko tam tikrų perkėlimo į nacionalinę teisę spragų. Ji pažymi, kad Direktyvoje 2018/843 numatytas perkėlimo į nacionalinę teisę termino pratęsimas taikomas išimtinai Direktyvos 2015/849 30 ir 31 straipsniuose numatytam įpareigojimui įsteigti centrinius registrus, tačiau netaikomas kitiems toje direktyvoje, įskaitant tuose straipsniuose, nustatytiems įpareigojimams. Per posėdį Komisija pažymėjo, kad Airija privalėjo priimti perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, kuriomis būtų atsižvelgta į trūkumus dėl Direktyvos 2015/849 47 straipsnio 2 dalies ir 48 straipsnio 5–8 dalių⁷, taigi įsipareigojimus Airija įvykdė priemonėmis, apie kurias buvo pranešta vėliausiai 2019 m. gruodžio 3 d.

24. Airija teigia, kad siekiant Direktyvą 2015/849 perkelti į nacionalinę teisę reikėjo priimti teisės aktus, o tai buvo numatyta užbaigti 2018 m. lapkričio mėn. Siekiant užtikrinti tos direktyvos veiksmingumą, perkėlimo į nacionalinę teisę procesas užtruko ilgiau; Komisijai pateikus nagrinėjamą ieškinį įstatymo projektas jau buvo vėlesnėje stadijoje.

25. Airija teigia, kad Direktyvoje 2015/849 iš esmės pakartojamos (su pakeitimais) ankstesnės kovos su pinigų plovimu direktyvos nuostatos, taigi, tos direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonėmis užtikrinamas dalinis Direktyvos 2015/849 perkėlimas į nacionalinę teisę. Per posėdį Airija pažymėjo, kad įsipareigojimus ji įvykdė perkėlimo į nacionalinę teisę priemonėmis, apie kurias buvo pranešta 2018 m. lapkričio 29 d. Ji nesutinka su Komisijos nustatytais galimais perkėlimo į nacionalinę teisę trūkumais ir teigia, kad bet kuriuo atveju tie trūkumai yra nežymūs, o Airija ėmėsi veiksmų, kad atsižvelgtų į Komisijos abejones.

B. Dėl SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo

26. Komisija, remdamasi savo Komunikatu dėl SESV 260 straipsnio 3 dalies įgyvendinimo⁸, teigia, kad Direktyvos 2015/849 67 straipsnyje numatyto Airijos įsipareigojimo pranešti apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemones neįvykdymas patenka į SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo sritį. Kaip matyti iš vėlesnio komunikato⁹, šioje byloje taikoma patikslinta Komisijos praktika paprastai prašyti skirti vienkartinę sumą ir periodinę baudą.

27. Komisija tvirtina, kad SESV 260 straipsnio 3 dalimi jai suteikiama plati diskrecija, analogiška diskrecijai spręsti, ar pareikšti ieškinį pagal SESV 258 straipsnį¹⁰, taigi ji neprivalo konkrečiai motyvuoti savo sprendimo taikyti SESV 260 straipsnio 3 dalį. Komisija taip pat nesutinka, kad siūlydama šioje byloje skirti finansines baudas ji veikia neproporcingai; per posėdį ji pažymėjo, kad į proporcingumo principą atsižvelgiama, pirma, iš principo nustatant prašymo taikyti finansines baudas ribą ir, antra, kiekvienu atveju atliekant individualų pažeidimo sunkumo vertinimą.

28. Kalbant apie finansinių baudų nustatymą, Komisija teigia, jog apskaičiuojant SESV 260 straipsnio 3 dalyje numatytas baudas turėtų būti taikomas tas pats metodas, kuris taikomas pagal SESV 260 straipsnio 2 dalį¹¹. Atsižvelgdama į tai, Komisija siūlo nurodyti sumokėti 2 766 992,00 EUR vienkartinę sumą, kuri turi būti mokama nuo Teisingumo Teismo sprendimo paskelbimo dienos. Tą

⁷ Komisija remiasi 2005 m. balandžio 28 d. Sprendimu *Komisija / Italija* (C-410/03, EU:C:2005:258, 39 punktas) ir 2010 m. sausio 14 d. Sprendimu *Komisija / Čekijos Respublika* (C-343/08, EU:C:2010:14, 39 punktas).

⁸ Komisijos komunikatas „Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 260 straipsnio 3 dalies įgyvendinimas“ (OL C 12, 2011, p. 1; toliau – 2011 m. komunikatas), ypač 7, 19 ir 21 punktai. Kaip nurodyta jo 31 punkte, SESV 260 straipsnio 3 dalį Komisija visų pirma taiko procedūroms, pradėtoms pagal SESV 258 straipsnį po to komunikato paskelbimo (2011 m. sausio 15 d.).

⁹ Komisijos komunikatas „ES teisė. Geresnis taikymas – geresni rezultatai“ (OL C 18, 2017, p. 10; toliau – 2017 m. komunikatas), ypač jo p. 15–16. Kaip nurodyta šiame komunikate, Komisija savo patikslintą praktiką taiko pažeidimo nagrinėjimo procedūroms, kuriose sprendimas siūsti oficialų pranešimą priimamas po to komunikato paskelbimo (2017 m. sausio 19 d.).

¹⁰ 2011 m. komunikatas, ypač 16 ir 17 punktai.

¹¹ 2011 m. komunikatas, ypač 23 ir 28 punktai; 2017 m. komunikatas, p. 15.

sumą ji apskaičiavo vienos dienos tarifą padauginusi iš dienų, kurias truko pažeidimas¹², pradedant nuo dienos, einančios po Direktyvoje 2015/849 nustatyto perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos dienos (2017 m. liepos 27 d.), iki dienos, einančios prieš tą dieną, kurią pažeidimas pasibaigė (2019 m. gruodžio 2 d.), skaičiaus, laikydamosi nuomonės, kad Airija išipareigojimus įvykdė 2019 m. gruodžio 3 d.¹³ Komisija pažymi, kad pažeidimo trukmę reikia skaičiuoti nuo perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos dienos, nes būtent tą dieną valstybės narės išipareigojimas pranešti apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemones laikomas neįvykdytu¹⁴, ir Airija apie jos požiūrį buvo tinkamai informuota.

29. Konkrečiai kalbant, nustatydama vienkartinės sumos vienos dienos tarifą, kuris apskaičiuojamas standartinę fiksuotą sumą dauginant iš sunkumo koeficiento ir veiksnio „n“¹⁵, dėl pažeidimo sunkumo Komisija siūlo taikyti koeficientą 7 (skalėje nuo 1 iki 20). Tai grindžiama nustatytais parametrais, susijusiais su, pirma, Direktyvos 2015/849, kaip pagrindinės priemonės siekiant užtikrinti veiksmingą Europos finansų rinkos apsaugą nuo pinigų plovimo ir teroristų finansavimo keliamos grėsmės, svarba ir, antra, pasekmėmis viešiesiems ir privatiesiems interesams, atsirandančiomis dėl Airijos išipareigojimo perkelti tą direktyvą į nacionalinę teisę neįvykdymo poveikio Europos finansų rinkai, investuotojams ir piliečiams. Komisija mano, jog tai, kad Airija pranešė apie priemones, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama Direktyvos 2015/849 30 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa, ir Direktyvoje 2018/843 nustatytas perkėlimo į nacionalinę teisę termino pratęsimas dėl centrinių registrų įsteigimo pagal Direktyvos 2015/849 30 ir 31 straipsnius yra lengvinančios aplinkybės, tačiau ginčija papildomus Airijos nurodytus veiksnus.

30. Be to, kaip Komisija nurodė savo 2019 m. lapkričio 27 d. rašte ir per posėdį, ji, atsižvelgdama į tai, kad Airija pranešė apie tolesnes perkėlimo į nacionalinę teisę priemones, nuo 2018 m. lapkričio 29 d. sunkumo koeficientą sumažino iki 2, o nuo 2019 m. kovo 27 d. – iki 1. Taigi už kiekvieną laikotarpį prašomą priteisti vienkartinę sumą Komisija apskaičiavo pagal šią formulę:

standartinė fiksuota suma × sunkumo koeficientas × veiksnys „n“ × dienų skaičius

Taigi nuo 2017 m. birželio 27 d. iki 2018 m. lapkričio 28 d. vienkartinė suma buvo apskaičiuota taip: $230 \times 7 \times 2,92 \times 519 = 2\,439\,922,80$ EUR; nuo 2018 m. lapkričio 29 d. iki 2019 m. kovo 26 d.: $230 \times 2 \times 2,92 \times 118 = 158\,497,60$ EUR; nuo 2019 m. kovo 27 d. iki 2019 m. gruodžio 2 d.: $230 \times 1 \times 2,92 \times 251 = 168\,571,60$ EUR. Tuo tikslu bendra vienkartinė suma, kurią Komisija prašo priteisti, yra 2 766 992,00 EUR.

31. Airija, palaikoma Estijos ir Prancūzijos, teigia, kad SESV 260 straipsnio 3 dalis netaikoma, nes Airijos teisėje užtikrinamas dalinis Direktyvos 2015/849 perkėlimas. Be to, Komisijos prašymas taikyti finansines baudas nesuderinamas su proporcingumo principu ar lojalaus bendradarbiavimo pareiga. Jos sistemingas požiūris į baudų skyrimą yra klaidingas, nes Komisija privalo analizuoti kiekvieno atvejo aplinkybes, kad motyvuotų savo sprendimą taikyti SESV 260 straipsnio 3 dalį. Kadangi perkėlimas į nacionalinę teisę jau baigtas, vienkartinės sumos paskyrimas greičiausiai neturės atgrasomojo poveikio, o valstybės narės gali būti skatinamos priimti žemesnės kokybės perkėlimo į nacionalinę teisę priemones.

¹² 2011 m. komunikato 28 punktą (jame daroma nuoroda į Komisijos komunikato „EB sutarties 228 straipsnio taikymas“ (OL C 126, 2007, p. 15; toliau – 2005 m. komunikatas) 19–24 punktus).

¹³ Žr. šios išvados 21 punktą. Komisija taip pat siūlė paskirti periodinę baudą už kiekvieną dieną, tačiau tą reikalavimą atsiėmė. Todėl to skaičiavimo neaptarsiu.

¹⁴ Komisija visų pirma nurodo 2019 m. liepos 8 d. Sprendimą *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)* (C-543/17, EU:C:2019:573, 88 punktą).

¹⁵ Žr., visų pirma, 2005 m. komunikato 24 punktą. Komisija remiasi savo Komunikate „Duomenų, naudojamų apskaičiuojant vienkartinės sumas ir baudas, kurias Komisija siūlo taikyti Teisingumo Teismui vykdant pažeidimo tyrimo procedūrą, atnaujinimas“ (C(2017)8720 final) (OL C 431, 2017, p. 3) pateiktais skaičiais.

32. Dėl finansinių baudų nustatymo Airija, palaikoma Prancūzijos, teigia, kad baudoms pagal SESV 260 straipsnio 2 ir 3 dalis apskaičiuoti neturėtų būti taikomas tas pats metodas, o, jei įsipareigojimai įvykdomi iki Teisingumo Teismo sprendimo priėmimo, skirti vienkartinę sumą nebūtina. Alternatyviai vienkartinės sumos dydį reikėtų sumažinti. Visų pirma, nustatant pažeidimo trukmę negalima remtis diena, einančia po perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos, nes Airija tuo metu nemanė, kad situacija patenka į SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo sritį. Atsižvelgiant į priemones, apie kurias buvo pranešta 2018 m. lapkričio 29 d., sunkumo koeficientas taip pat netinkamas. Airija teigia, kad reikėtų atsižvelgti į tam tikrus lengvinančius veiksnius (be tų, į kuriuos siūlo atsižvelgti Komisija), įskaitant tai, kad perkėlimo į nacionalinę teisę priemonės buvo priimtose iki Teisingumo Teismo sprendimo, kad perkėlimas į nacionalinę teisę buvo vykdomas pirminės teisės aktu ir kad Airija teikė pirmenybę pažangai įgyvendinant perkėlimo į nacionalinę teisę priemones teisėkūros procese, nuolat informavo Komisiją ir laikėsi preliminaraus grafiko, kurį Komisija pateikė iki bylos nagrinėjimo.

V. Analizė

A. Dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal SESV 258 straipsnį

33. Reikėtų priminti, kad per pažeidimo nagrinėjimo procedūrą pagal SESV 258 straipsnį pranešime, kurį valstybės narės pateikia pagal ESS 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtintą lojalaus bendradarbiavimo principą, turi būti pateikta pakankamai aiški ir tiksli informacija apie nacionalinės teisės normų, kuriomis perkeliama direktyva, turinį. Taigi, pranešime, prie kurio gali būti pridėta atitikties lentelė, nedviprasmiškai turi būti nurodyti įstatymai ir kiti teisės aktai, kuriais, kaip mano valstybė narė, ji įvykdė įvairius įsipareigojimus pagal šią direktyvą. Tai, kad valstybė narė neįvykdo to įsipareigojimo nepateikdama jokios informacijos, pateikdama dalinę informaciją arba pateikdama nepakankamai aiškią ir tikslią informaciją, savaime gali pateisinti SESV 258 straipsnio taikymą¹⁶.

34. Kalbant konkrečiai, Teisingumo Teismas konstatavo, kad, nors direktyvos perkėlimą į nacionalinę teisę galima užtikrinti galiojančiomis nacionalinėmis nuostatomis, valstybė narė neatleidžiama nuo formalios pranešimo pareigos, net jei ta valstybė narė apie tas nuostatas jau pranešė į nacionalinę teisę perkeldama ankstesnes direktyvas¹⁷. Be to, kai direktyvoje numatyta, kad priemonėse, kuriomis ji perkeliama į nacionalinę teisę, turi būti daroma nuoroda į tą direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant, būtina priimti konkrečias perkėlimo į nacionalinę teisę priemones¹⁸.

35. Taip pat sutariama, kad nagrinėjant ieškinį, pareikštą pagal SESV 258 straipsnį, įsipareigojimų neįvykdymas turi būti vertinamas atsižvelgiant į valstybės narės padėtį pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigoje, o į vėlesnius pakeitimus Teisingumo Teismas neatsižvelgia¹⁹.

36. Šioje byloje nekyla ginčas dėl to, kad Airija iki pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino, t. y. iki 2018 m. gegužės 9 d., pabaigos nepriėmė visų priemonių, kurios būtinos Direktyvai 2015/849 perkelti į nacionalinę teisę, ir apie tas priemones nepranešė²⁰. Iš tiesų matyti, kad priemonės, kuriomis ta direktyva visiškai perkelta į nacionalinę teisę, buvo priimtose ir apie jas buvo pranešta (išskyrus vieną perkėlimo į nacionalinę teisę priemonę) po tos datos (žr. šios išvados 8, 15–17 ir 21 punktus), todėl į jas atsižvelgti negalima.

¹⁶ Žr. 2019 m. liepos 8 d. Sprendimą *Komisija / Belgija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai) (C-543/17, EU:C:2019:573, 51 punktas).

¹⁷ Žr. 2009 m. liepos 16 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (C-427/07, EU:C:2009:457, 108 ir 109 punktai).

¹⁸ Žr. 2010 m. balandžio 15 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (C-294/09, nepaskelbtas Rink., EU:C:2010:200, 17 punktas).

¹⁹ Žr. 2019 m. kovo 28 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (Nuotekų surinkimo ir valymo sistema) (C-427/17, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:269, 42 punktas).

²⁰ Šioje byloje referencinė data yra po dviejų mėnesių nuo tos dienos, kurią Airija gavo pagrįstą nuomonę (žr. šios išvados 10 punktą), o tai įvyko 2018 m. kovo 9 d.

37. Dėl priemonių, galiojusių Airijoje pasibaigus perkėlimo į nacionalinę teisę terminui, t. y. 2017 m. birželio 26 d., manęs neįtikina Teisingumo Teismui Airijos pateikti argumentai, kad šioje byloje į tas priemones galima atsižvelgti vertinant įsipareigojimų neįvykdymą. Konkrečiai kalbant, kadangi pagal Direktyvos 2015/849 67 straipsnio 1 dalį valstybės narės privalo užtikrinti, kad nuostatose, kuriomis ta direktyva perkeliama į nacionalinę teisę, būtų daroma nuoroda į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant (žr. šios išvados 6 ir 7 punktus), Airija privalo priimti konkrečias perkėlimo į nacionalinę teisę nuostatas. Airija neteigia, kad priemonės tą sąlygą atitinka. Iš Teisingumo Teismui pateiktos informacijos taip pat nematyti, kad Airija pagal Direktyvos 2015/849 67 konstatuojamąją dalį būtų pateikusi atitikties lentelę, kurioje būtų nurodytas tos direktyvos nuostatų ir atitinkamų tų nacionalinių priemonių nuostatų ryšys. Bet kuriuo atveju Airija neginčija, kad tomis priemonėmis Direktyva 2015/849 nebuvo visiškai perkelta į nacionalinę teisę.

38. Todėl Teisingumo Teismui siūlau konstatuoti, kad Airija neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2015/849 67 straipsnio 1 dalį, nes iki nustatyto termino nepriėmė priemonių, kurios būtinos tai direktyvai perkelti į nacionalinę teisę, arba bet kuriuo atveju nepranešė Komisijai apie tas priemones.

B. Dėl SESV 260 straipsnio 3 dalies taikymo

39. Pagrindiniai šios bylos klausimai susiję su, pirma, Komisijos sprendimo pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį prašyti taikyti finansines baudas pagrindu ir, antra, vienkartinės sumos mokėjimo proporcingumu; dėl vienkartinės sumos mokėjimo atitinkamai kyla bendrųjų klausimų, visų pirma dėl vienkartinės sumos apskaičiavimo metodo ir jurisprudencijos dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies taikymo. Šalys taip pat nesutaria, ar šioje byloje taikoma SESV 260 straipsnio 3 dalis, t. y. ar ji taikoma daliniam valstybės narės įsipareigojimo pranešti apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemones neįvykdymui.

40. Kadangi su tais klausimais ypač susijęs 2019 m. liepos 8 d. Sprendimas *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*²¹, pirmiausia būtina pateikti keletą pirminių pastabų dėl to sprendimo (1 dalis), o tada nagrinėti Komisijos diskreciją pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį prašyti taikyti finansines baudas, toje nuostatoje numatytų finansinių baudų vertinimą ir nurodymą sumokėti vienkartinę sumą šioje byloje (2, 3 ir 4 dalys).

1. Dėl 2019 m. liepos 8 d. Sprendimo „Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)“

41. Reikia atsižvelgti į tai, kad 2019 m. liepos 8 d. Sprendime *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*²² daugiausia buvo nagrinėjama SESV 260 straipsnio 3 dalies materialinė taikymo sritis ir toje nuostatoje numatytų periodinių baudų vertinimas. Konkrečiai kalbant, Teisingumo Teismas konstatavo, kad SESV 260 straipsnio 3 dalyje esanti frazė „pareig[a] pranešti apie <...> direktyv[ą] į nacionalinę teisę perkeliančias nuostatas“ reiškia, kad „valstybės narės privalo nurodyti kiekvieną direktyvos nuostatą perkeliančias nacionalinės teisės nuostatas. Kai toks pranešimas pateiktas (prireikus prie jo gali būti pridėta atitikties lentelė), Komisija, prašydama skirti atitinkamai valstybei narei šioje nuostatoje numatytą piniginę baudą, turi įrodyti, kad tam tikros perkėlimo priemonės akivaizdžiai nepatvirtintos arba neapima visos tos valstybės narės teritorijos.“²³

²¹ C-543/17, EU:C:2019:573.

²² C-543/17, EU:C:2019:573.

²³ 2019 m. liepos 8 d. Sprendimas *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)* (C-543/17, EU:C:2019:573, 59 punktas).

42. Teisingumo Teismas taip pat konstatavo, kad periodinių baudų skyrimas pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį yra pateisinamas, tik jei pažeidimas tęsiasi iki tol, kol Teisingumo Teismas išnagrinėja faktines aplinkybes, ir kad su SESV 260 straipsnio 2 dalimi susijusią jurisprudenciją reikia taikyti pagal analogiją SESV 260 straipsnio 3 daliai, nes periodinėmis bandomis pagal abi nuostatas siekiama to paties tikslo. Atsižvelgdamas į savo diskreciją šiuo klausimu ir jurisprudencijoje dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies suformuluotus kriterijus Teisingumo Teismas Belgijai paskyrė 5 000 EUR už dieną periodinę baudą už tai, kad viename iš savo regionų ji nepriėmė trijų nagrinėjamos direktyvos straipsnių perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių ir apie jas nepranešė²⁴.

43. Atsižvelgiant į tai, reikia pažymėti, kad Sprendime *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)* Teisingumo Teismas SESV 260 straipsnio 3 dalies materialinę taikymo sritį išaiškino taip, kad ši nuostata taikoma valstybei narei nepranešus apie priemones, kuriomis nagrinėjama direktyva nevisiškai (dalina) perkelta į nacionalinę teisę²⁵. Be to, Teisingumo Teismas tą patį metodą taikė vertindamas SESV 260 straipsnio 2 ir 3 dalyje numatytas periodines baudas, daugiausia dėmesio skirdamas savo diskrecijai ir tikslui, kurio siekiama tokio pobūdžio bauda. Atlikdamas analizę, vėliau prie šio klausimo sugrįžiu (žr. šios išvados 53 ir 54 punktus).

44. Iš Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*²⁶ matyti, kad negalima sutikti su Airijos, palaikomos Estijos ir Prancūzijos, teiginiu, kad SESV 260 straipsnio 3 dalis netaikoma, nes Airija Direktyvą 2015/849 iš dalies perkėlė į nacionalinę teisę. Kadangi Komisija nustatė, kad Airija nevisiškai įvykdė savo pranešimo pareigą, nagrinėjant šioje byloje taikoma SESV 260 straipsnio 3 dalis²⁷. Iš tiesų, atsižvelgiant į tai, kad Airija pranešė apie priemones, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama viena Direktyvos 2015/849 nuostata, perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių aiškiai trūko, o esamos nacionalinės priemonės buvo nepakankamos (žr. šios išvados 36 ir 37 punktus).

2. Dėl Komisijos diskrecijos pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį

45. Šioje byloje Airija, palaikoma Estijos ir Prancūzijos, iš esmės teigia, kad finansinių baudų skyrimas yra nepateisinamas, nes Komisija, atsižvelgdama į konkrečias atvejo aplinkybes, privalo motyvuoti savo sprendimą taikyti SESV 260 straipsnio 3 dalį.

46. Atsižvelgdamas į savo išvados byloje *Komisija / Rumunija (C-549/18)* 43–49 punktuose pateiktus argumentus, su tuo nesutinku.

47. Konkrečiai kalbant, Komisijai suteikta galimybė pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį prašyti taikyti finansines baudas turi būti laikoma susieta su jurisprudencijoje pripažįstama plačia Komisijos diskrecija pagal SESV 258 straipsnį pradėti procedūrą²⁸. Teisingumo Teismas konstatavo, kad Komisija „nepivalo motyvuoti savo sprendimo, o ieškinio priimtumas nuo aplinkybių, lėmusių jos pasirinkimą, nepriklauso. <...> Teisingumo Teismas turi tik užtikrinti, kad procedūra iš principo gali būti taikoma įtariamam pažeidimui.“²⁹ Mano nuomone, tas pats turėtų būti taikoma Komisijos sprendimui prašyti skirti finansines baudas remiantis SESV 260 straipsnio 3 dalimi.

24 Žr. 2019 m. liepos 8 d. Sprendimą *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)* (C-543/17, EU:C:2019:573, ypač 60, 61, 80–89 punktai).

25 2019 m. liepos 8 d. sprendimas (C-543/17, EU:C:2019:573). Plg. generalinio advokato M. Szpunar išvadą byloje *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)* (C-543/17, EU:C:2019:322, ypač 58–81 punktai) (joje siūlomas siauras požiūris) su generalinio advokato M. Wathelet išvada byloje *Komisija / Lenkija* (C-320/13, nepaskelbta Rink., EU:C:2014:2441, 114–145 punktai) ir mano išvada byloje *Komisija / Ispanija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Hipotekos kreditas)* (C-569/17, EU:C:2019:271, 41–71 punktai) (jose siūlomas platesnis požiūris).

26 2019 m. liepos 8 d. sprendimas (C-543/17, EU:C:2019:573).

27 Reikia pažymėti, jog neginčijama, kad Direktyva 2015/849 yra pagal teisėkūros procedūrą, t. y. pagal įprastą teisėkūros procedūrą laikantis jos teisinio pagrindo (SESV 114 straipsnio), priimta direktyva.

28 Žr. 2017 m. rugsėjo 19 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (C-552/15, EU:C:2017:698, 34 punktas).

29 2001 m. birželio 26 d. Sprendimas *Komisija / Portugalija* (C-70/99, EU:C:2001:355, 17 punktas).

48. Tai taip pat matyti iš SESV 260 straipsnio 3 dalies teksto („gali, jei mano esant tai reikalinga, nurodyti vienkartinės sumos arba periodinės baudos <...> dydį“); pagal tą nuostatą Komisijai suteikiama diskrecija spręsti, ar pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį prašyti skirti finansines baudas procedūroje, kuri vykdoma pagal SESV 258 straipsnį, ir ji nėra įpareigota to daryti³⁰. Tačiau iš to teksto negalima daryti išvados, kad iš Komisijos būtų reikalaujama motyvuoti savo sprendimą taikyti SESV 260 straipsnio 3 dalį, kai ji neprivalo to daryti pagal SESV 258 straipsnį, nes prie SESV 260 straipsnio 3 dalies konteksto priskiriama SESV 258 straipsnyje nurodyta procedūra³¹.

49. Bet kuriuo atveju, kaip nurodė Komisija (žr. šios išvados 27 punktą), jos sprendimas privalo būti motyvuotas, nes jame, atsižvelgiant į konkretaus atvejo aplinkybes, pateikiamas individualus finansinių priemonių, kurias prašoma taikyti, įvertinimas ir visų pirma kriterijai, taikomi prašomų priteisti finansinių baudų dydžiui nustatyti. Tai veiksmingai leidžia valstybei narei suprasti ir ginčyti Komisijos atliktą finansinių baudų, kurias Teisingumo Teismo prašoma skirti, vertinimą, kaip ir šioje byloje.

50. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, manau, kad Komisija neprivalo motyvuoti savo sprendimo taikyti SESV 260 straipsnio 3 dalį.

3. Dėl finansinių baudų pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį vertinimo

51. Atsižvelgdamas į tai, kad Komisijos sprendimas šioje byloje prašyti taikyti finansines baudas atitinka SESV 260 straipsnio 3 dalį, toliau nagrinėsiu toje nuostatoje numatytų finansinių baudų vertinimą, atsižvelgdamas į savo išvados byloje *Komisija / Rumunija* (C-549/18) 50–59 punktuose pateiktus argumentus.

52. Visų pirma, kaip nurodžiau savo išvadoje byloje *Komisija / Ispanija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Hipotekos kreditas*)³², Komisijai turėtų būti suteikta teisė naudoti tą patį metodą apskaičiuojant finansines baudas, kurias ji siūlo pagal SESV 260 straipsnio 2 ir 3 dalis, nes tos baudos yra vienodos, tomis dviem nuostatomis siekiami tikslai yra panašūs ir taip skatinamas nuoseklus požiūris, o valstybėms narėms užtikrinamas nuspėjamumas. Šiuo aspektu tai, kad pagal SESV 260 straipsnio 2 dalį skiriama sankcija už ES teisės „dvigubą pažeidimą“ ir pagal SESV 258 straipsnį priimto sprendimo nevykdymą, o pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį sankcija skiriama už vieną ES teisės pažeidimą neįvykdžius pranešimo pareigos, mano manymu, nesumenkina fakto, kad abi nuostatos yra susijusios su pažeidimais, nurodytais Sąjungos pirminėje teisėje (žr. šios išvados 33 punktą).

53. Bet kuriuo atveju Komisijos pasiūlymai pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį dėl finansinių baudų skyrimo ar jų apskaičiavimo metodo Teisingumo Teismui neprivalomi³³. Kaip Teisingumo Teismas pripažino Sprendime *Komisija / Belgija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Spartieji elektroninių ryšių tinklai*)³⁴, pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį jis, atsižvelgdamas į nagrinėjamos bylos aplinkybes ir, kaip jis mano, reikalingą įtikinimo ar atgrasymo lygį, kiekvienoje byloje turi nustatyti tinkamas pinigines sankcijas, kad, be kita ko, būtų užkirstas kelias kartoti panašius ES teisės pažeidimus. Be to, dėl

30 Žr. mano išvadą byloje *Komisija / Ispanija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Hipotekos kreditas*) (C-569/17, EU:C:2019:271, 68 punktas ir jame pateiktos nuorodos).

31 Žr. 2019 m. liepos 8 d. Sprendimą *Komisija / Belgija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Spartieji elektroninių ryšių tinklai*) (C-543/17, EU:C:2019:573, 57 punktas).

32 (C-569/17, EU:C:2019:271, 73 punktas). Taip pat žr. generalinio advokato M. Wathelet išvadą byloje *Komisija / Lenkija* (C-320/13, nepaskelbta Rink., EU:C:2014:2441, 146–160 punktai) ir generalinio advokato M. Szpunar išvadą byloje *Komisija / Belgija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Spartieji elektroninių ryšių tinklai*) (C-543/17, EU:C:2019:322, 96 punktas).

33 Žr. mano išvadą byloje *Komisija / Ispanija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Hipotekos kreditas*) (C-569/17, EU:C:2019:271, 74 punktas).

34 Žr. 2019 m. liepos 8 d. sprendimą (C-543/17, EU:C:2019:573, 78 punktas) (jame pagal analogiją remiamasi 2014 m. gruodžio 2 d. Sprendimu *Komisija / Italija* (C-196/13, EU:C:2014:2407, 86 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija)).

SESV 260 straipsnio 2 dalies Teisingumo Teismas konstatavo, kad Komisijos komunikatuose pateikti pasiūlymai ir rekomendacijos Teisingumo Teismui neprivalomi ir jie paprasčiausiai yra naudingas atskaitos taškas bei padeda užtikrinti, kad veiksmai, kurių imamasi, būtų skaidrūs, nuspėjami ir derėtų su teisiniu saugumu³⁵.

54. Todėl iš Sprendimo *Komisija / Belgija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai)*³⁶ galima daryti išvadą, kad jurisprudencija dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies pagal analogiją turėtų būti taikoma SESV 260 straipsnio 3 daliai, nes abiejose nuostatose numatytais finansinėmis baudomis siekiama tų pačių tikslų: periodinės baudos skyrimas ypač tinkamas paskatinti valstybę narę kuo greičiau nutraukti įsipareigojimų nevykdymą, kuris, nesant tokios priemonės, būtų tęsiamas, o vienkartinės sumos skyrimas labiau grindžiamas atitinkamos valstybės narės įsipareigojimų nevykdymo pasekmių privatiesiems ir viešiesiems interesams vertinimu.

55. Be to, jurisprudencijoje dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies, pirmiausia principiniame 2005 m. liepos 12 d. Sprendime *Komisija / Prancūzija*³⁷, Teisingumo Teismas nusprendė, kad jis gali skirti ir vienkartinę sumą, ir periodinę baudą³⁸ ir kad jis gali skirti finansinę baudą, kurios Komisija nepasiūlė, remdamasis tuo, kad „galimybė taikyti piniginę baudą ir bylos aplinkybėms tinkamiausios baudos parinkimas gali būti įvertinti tik atsižvelgiant į sprendime, kuris bus priimtas pagal [SESV 260 straipsnio 2 dalį], Teisingumo Teismo nustatytas aplinkybes ir todėl nepriskirtini politinei sričiai“³⁹. Taigi, kyla klausimas, ar dėl Teisingumo Teismo diskrecijos skirti ir vienkartinę sumą, ir periodinę baudą arba finansinę baudą, kurios Komisija nepasiūlė, jo jurisprudencija dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies pagal analogiją taikoma SESV 260 straipsnio 3 daliai.

56. Šiuo klausimu laikausi savo išvadoje byloje *Komisija / Ispanija (SESV 260 straipsnio 3 dalis – Hipotekos kreditas)*⁴⁰ išdėstytos nuomonės, kad Teisingumo Teismas pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį turi diskreciją skirti ir vienkartinę sumą, ir periodinę baudą arba finansinę baudą, kurios Komisija nepasiūlė, su sąlyga, kad atsižvelgiama į pagal tą nuostatą numatytą finansinės baudos dydžio ribą. Konkrečiai kalbant, iš SESV 260 straipsnio 3 dalies teksto („neviršijančią Komisijos nurodyto dydžio“), kuriame kalbama apie finansinės baudos, kurią reikia paskirti, dydį, o ne pasirinkimą, galima daryti išvadą, kad Teisingumo Teismas negali paskirti didesnės finansinės baudos nei ta, kurią siūlo Komisija. Tačiau, mano nuomone, tai nereiškia, kad iš Teisingumo Teismo visais atvejais atimama diskrecija nustatyti tinkamą finansinę baudą. Taigi, priklausomai nuo aplinkybių, Teisingumo Teismas gali skirti finansinę baudą, kurios Komisija nepasiūlė, arba ir vienkartinę sumą, ir periodinę baudą, kurios yra tokio paties dydžio, kaip nurodė Komisija, arba mažesnės, o bendra baudų, kurios galiausiai skiriamos atitinkamai valstybei narei, suma neprivalo būti „Komisijos nurodyto dydžio“.

57. Be to, toks aiškinimas atitinka SESV 260 straipsnio 3 dalies tikslus atsižvelgiant į siekį Sutartyse numatyti skirtingas finansines baudas. Kaip pažymima šios išvados 42 punkte, jei valstybė narė savo pranešimo pareigą įvykdo nagrinėjant bylą, taigi prieš Teisingumo Teismui nagrinėjant faktines aplinkybes, periodinės baudos skirti negalima. Vis dėlto, toliau galima skirti vienkartinę sumą siekiant atsižvelgti į to pažeidimo poveikį viešiesiems ir privatiesiems interesams ir užkirsti kelią tam pažeidimui pasikartoti. Iš tiesų, tokia situacija paaiškinama patikslinta Komisijos praktika pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį pareikštuose ieškinuose paprastai prašyti skirti vienkartinę sumą ir

35 Dėl vienkartinių sumų žr. 2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (C-279/11, nepaskelbtas Rink., EU:C:2012:834, 77 punktą). Dėl periodinių baudų taip pat žr. 2018 m. liepos 4 d. Sprendimą *Komisija / Slovakija* (C-626/16, EU:C:2018:525, 83 punktą).

36 Žr. 2019 m. liepos 8 d. sprendimą (C-543/17, EU:C:2019:573, 61 punktą) (jame pagal analogiją remiamasi 2005 m. liepos 12 d. Sprendimu *Komisija / Prancūzija* (C-304/02, EU:C:2005:444, 81 punktą)). Taip pat žr. šios išvados 42 punktą.

37 C-304/02, EU:C:2005:444.

38 Žr. 2005 m. liepos 12 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-304/02, EU:C:2005:444, 80–86 punktai) ir 2019 m. lapkričio 12 d. Sprendimą *Komisija / Airija (Derrybrien vėjo jėgainės)* (C-261/18, EU:C:2019:955, 112 punktą).

39 2005 m. liepos 12 d. Sprendimas *Komisija / Prancūzija* (C-304/02, EU:C:2005:444, 90 punktą). Taip pat žr. 2007 m. liepos 18 d. Sprendimą *Komisija / Vokietija* (C-503/04, EU:C:2007:432, 22 punktą).

40 C-569/17, EU:C:2019:271, 76–78 punktai.

periodinę baudą (žr. šios išvados 26 punktą), kaip matyti iš šio ieškinio. Vis dėlto, jei Komisija siūlytų skirti tik vienos rūšies baudą, Teisingumo Teismo diskrecija prireikus skirti kitokią baudą arba ir vienkartinę sumą, ir periodinę baudą, atsižvelgiant į SESV 260 straipsnio 3 dalyje nustatytą ribą, būtų užtikrinama, kad ta nuostata nepraras veiksmingumo.

4. Dėl vienkartinės sumos skyrimo nagrinėjamoje byloje

58. Atsižvelgiant į jurisprudenciją dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies⁴¹ vienkartinės sumos paskyrimas ir tos sumos dydžio nustatymas pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį kiekvienu atveju priklauso nuo visų reikšmingų veiksnių, susijusių su konstatuoto pažeidimo ypatybėmis ir atitinkamos valstybės narės elgesiu. Įgyvendindamas savo diskreciją Teisingumo Teismas sprendžia, ar paskirti vienkartinę sumą, ir, jei taip, nustato jos dydį, kuris turi atitikti aplinkybes ir būti proporcingas pažeidimui. Šiuo aspektu reikšmingi veiksniai yra pažeidimo sunkumas, jo trukmė ir valstybės narės mokumas.

59. Iš jurisprudencijos taip pat matyti, kad vienkartinė suma iš esmės grindžiama atitinkamos valstybės narės įsipareigojimų nevykdymo padarinių privatiems ir viešiesiems interesams vertinimu, ypač kai įsipareigojimai buvo nevykdomi ilgą laiką⁴². Valstybė narė negali būti automatiškai įpareigota sumokėti vienkartinę sumą, nes Teisingumo Teismas turi plačią diskreciją spręsti, ar būtina skirti tokią baudą⁴³.

60. Atsižvelgiant į tai, reikėtų pažymėti, kad pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį Teisingumo Teismas turi plačią diskreciją atsižvelgdamas į bylos aplinkybes ir atitinkamos valstybės narės elgesį skirti, jei reikia, vienkartinę sumą, kad būtų atsižvelgta į valstybės narės pranešimo pareigos neįvykdymo pasekmes viešiesiems ir privatiesiems interesams. Tai, kad Teisingumo Teismas nusprendė, kad pagal SESV 260 straipsnio 2 dalį skirti vienkartinę sumą reikia, „pavyzdžiui, kai įsipareigojimai buvo nevykdomi ilgą laiką“, kaip pažymima šios išvados 59 punkte, nedraudžia Teisingumo Teismui skirti vienkartinės sumos kitais atvejais, kai tai būtina siekiant užkirsti kelią kartoti panašius Sąjungos teisės pažeidimus.

61. Be to, atsižvelgiant į skirtingus tikslus, kurių siekiama periodinėmis baudomis ir vienkartinės sumos mokėjimu (žr. šios išvados 54 punktą), akivaizdu, kad, nors įsipareigojimas mokėti periodinę baudą, kuris daromo pažeidimo atžvilgiu iš esmės turi priverčiamąjį poveikį, yra nustatomas, tik jei pažeidimas tęsiasi, nenustatyta jokie reikalavimo vadovautis tuo pačiu požiūriu nustatant vienkartinę sumą⁴⁴. Taigi, priešingai, nei teigia Prancūzija ir Airija, dėl to, kad valstybė narė vykstant procesui gali įvykdyti įsipareigojimus, vienkartinė suma prasmės nepraranda.

62. Nagrinėjamoje byloje reikėtų laikytis nuostatos, kad įsipareigojimas sumokėti vienkartinę sumą yra tinkamas kaip atgrasomoji priemonė. Bendrą Komisijos siūlomą sumą (2 766 992,00 EUR) galima sumažinti (iki 2 011 919,60 EUR), jei taikomi atnaujinti Komisijos duomenys⁴⁵, ir galbūt galima sumažinti dar labiau, jei atsižvelgiama į tam tikrus veiksnius. Todėl, atsižvelgdamas į visas šios bylos aplinkybes, siūlau Teisingumo Teismui paskirti Airijai sumokėti 1 500 000 EUR vienkartinę sumą⁴⁶.

41 Žr. 2019 m. lapkričio 12 d. Sprendimą *Komisija / Airija (Derrybrien vėjo jėgainės)* (C-261/18, EU:C:2019:955, 113 ir 114 punktai).

42 Žr. 2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (C-279/11, nepaskelbtas Rink., EU:C:2012:834, 65 punktas).

43 Žr. 2008 m. gruodžio 9 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-121/07, EU:C:2008:695, 63 punktas).

44 Žr. 2008 m. gruodžio 9 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-121/07, EU:C:2008:695, 19, 20, 44, 45, 56–58 punktai) ir generalinio advokato J. Mazák išvadą byloje *Komisija / Prancūzija* (C-121/07, EU:C:2008:320, 80 punktas).

45 Žr. Komisijos komunikatą „Duomenų, naudojamų apskaičiuojant vienkartinės sumas ir baudas, kurias Komisija siūlys taikyti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui vykdant pažeidimo tyrimo procedūrą, atnaujinimas“ (OL C 309, 2019, p. 1). Mažiausia vienkartinė suma sumažinta iki 1 212 000 EUR. Atsižvelgiant į tai, pagal šios išvados 30 punkte nurodytą formulę vienkartinė suma būtų apskaičiuojama taip: nuo 2017 m. birželio 27 d. iki 2018 m. lapkričio 28 d.: $1039 \times 7 \times 0,47 \times 519 = 1\,774\,102,89$ EUR; nuo 2018 m. lapkričio 29 d. iki 2019 m. kovo 26 d.: $1039 \times 2 \times 0,47 \times 118 = 115\,245,88$ EUR; nuo 2019 m. kovo 27 d. iki 2019 m. gruodžio 2 d.: $1039 \times 1 \times 0,47 \times 251 = 122\,570,83$ EUR. Atsižvelgiant į tai, bendra Komisijos prašoma priteisti vienkartinė suma būtų 2 011 919,60 EUR.

46 Verta pažymėti, kad mano siūloma suma tam tikru mastu atitinka pagal SESV 260 straipsnio 2 dalį už dalinį įsipareigojimų perkelti direktyvą į nacionalinę teisę neįvykdymą skiriamas vienkartinės sumas. Žr. 2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (C-374/11, nepaskelbtas Rink., EU:C:2012:827, 52 ir 53 punktai) (2 mln. EUR). Plg. tą sumą su suma, paskirta 2013 m. birželio 25 d. Sprendimu *Komisija / Čekijos Respublika* (C-241/11, EU:C:2013:423, 46–55 punktai) (250 000 EUR) (ypač atkreipiant dėmesį į ribotą pažeidimo poveikį).

63. Pirma, dėl pažeidimo sunkumo Teisingumo Teismas Sprendime *Komisija / Belgija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Spartieji elektroninių ryšių tinklai*)⁴⁷ dėl periodinės baudos nustatymo pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį konstatavo, kad išipareigojimas priimti nacionalines priemones, kad būtų užtikrintas visiškas direktyvos perkėlimas į nacionalinę teisę, ir išipareigojimas pranešti apie šias priemones Komisijai yra „esminiai valstybių narių išipareigojimai, siekiant užtikrinti Sąjungos teisės veiksmingą taikymą, todėl šių išipareigojimų neįvykdymas laikytinas sunkiu“. Manau, kad tai taikoma šioje byloje dėl vienkartinės sumos skyrimo.

64. Be to, jei Teisingumo Teismas atsižvelgtų į kriterijus, kuriais nustatydamas vienkartinę sumą rėmėsi Komisija, neatrodo, kad Komisijos atliktas pažeidimo sunkumo vertinimas yra klaidingas atsižvelgiant į pažeistų Sąjungos nuostatų svarbą ir pažeidimo pasekmes viešiesiems ir privatiesiems interesams. Reikia pažymėti, kad Direktyva 2015/849 yra pagrindinė teisinė priemonė siekiant užkirsti kelią Sąjungos finansų sistemos panaudojimui pinigų plovimo ir teroristų finansavimo tikslais⁴⁸. Ta direktyva, priimta siekiant sukurti tikrai veiksmingą saugumo sąjungą⁴⁹, grindžiama ankstesnėmis direktyvomis ir tarptautine veikla atitinkamoje srityje siekiant sustiprinti Sąjungos kovos su pinigų plovimu ir terorizmo finansavimu teisinę sistemą⁵⁰. Kaip Teisingumo Teismas konstatavo ir dėl kitų vidaus rinkos direktyvų⁵¹, Airijos išipareigojimo priimti visas Direktyvos 2015/849 perkėlimo į nacionalinę teisę priemones ir apie jas pranešti nevykdymas gali būti laikomas turinčiu poveikio tinkamam vidaus rinkos veikimui, taigi jis yra tam tikro sunkumo⁵².

65. Airijos išipareigojimo perkelti Direktyvą 2015/849 į nacionalinę teisę nevykdymo pasekmės viešiesiems ir privatiesiems interesams taip pat gali būti laikomos reikšmingomis, nes, kaip nurodė Komisija, dėl to nevykdymo kyla rizika Sąjungos finansų sistemos vientisumui ir veikimui, kadangi jai kyla pinigų plovimo ir teroristų finansavimo grėsmių, taip pat kyla pasekmių investuotojams ir piliečiams. Tai, pavyzdžiui, matyti iš 2019 m. rugsėjo 19 d. Europos Parlamento rezoliucijos dėl Sąjungos kovos su pinigų plovimu teisės aktų įgyvendinimo padėties⁵³, kurioje, be kita ko, teigiamai vertinama tai, kad Komisija pradėjo pažeidimų nagrinėjimo procedūrą prieš valstybes nares, kurios į nacionalinę teisę neperkėlė Direktyvos 2015/849, ir šios valstybės raginamos kuo greičiau tai padaryti.

66. Atsižvelgiant į tai, manęs neįtikino Airijos teiginys, kad pasekmės viešiesiems ir privatiesiems interesams yra padidintos, nes anksčiau buvusiomis atitinkamos srities nacionalinėmis priemonėmis užtikrinamas dalinis Direktyvos 2015/849 perkėlimas, taigi sudaromos sąlygos iš esmės įgyvendinti tos direktyvos tikslus. Teisingumo Teismas nepritarė panašioms argumentams, remdamasis tuo, kad tokios priemonės neatitiko atitinkamos direktyvos reikalavimų; kitu atveju nebūtų buvęs nustatytas valstybės narės išipareigojimo perkelti į nacionalinę teisę pažeidimas⁵⁴. Be to, manau, kad aplinkybė, jog Direktyvai 2015/849 perkelti į nacionalinę teisę Airija nusprendė priimti pirminės teisės aktą (žr. šios išvados 32 punktą), nėra lengvinantis veiksnys, nes valstybė narė negali remtis vidaus teisės praktika ar padėtimi, kad pateisintų Sąjungos teisėje nustatytų pareigų neįvykdymą⁵⁵.

47 2019 m. liepos 8 d. sprendimas (C-543/17, EU:C:2019:573, 85 punktas).

48 Žr. Direktyvą 2018/843, ypač 1 konstatuojamąją dalį; Direktyvą 2015/849, ypač 1 straipsnio 1 dalį ir 1–3 bei 64 konstatuojamąsias dalis.

49 Žr. 2019 m. spalio 30 d. Komisijos komunikato Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai „Dvidešimtoji pažangos, padarytos kuriant tikrą veiksmingą saugumo sąjungą, ataskaita“, COM(2019) 552 *final*, p. 10–12.

50 Žr. 2019 m. liepos 24 d. Komisijos komunikatą Europos Parlamentui ir Tarybai „Siekiant geresnio ES kovos su pinigų plovimu ir kovos su terorizmo finansavimu sistemos įgyvendinimo“, COM(2019) 360 *final*.

51 Žr. šios išvados 27 išnašą.

52 Žr. 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimą *Komisija / Švedija* (C-270/11, EU:C:2013:339, 49 punktas).

53 Visų pirma žr. A, B, G konstatuojamąsias dalis ir 1 punktą.

54 Žr. 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimą *Komisija / Švedija* (C-270/11, EU:C:2013:339, 51 punktas). 2019 m. liepos 8 d. Sprendime *Komisija / Belgija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Spartieji elektroninių ryšių tinklai*) (C-543/17, EU:C:2019:573, 73 punktas) Teisingumo Teismas neatsižvelgė į Belgijos pateiktą panašų argumentą.

55 Žr. 2019 m. lapkričio 12 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (*Derrybrien vėjo jėgainės*) (C-261/18, EU:C:2019:955, 89 punktas).

67. Taip pat reikia pažymėti, kad Teisingumo Teismas pagal SESV 258 straipsnį yra pripažinęs, kad Airija laiku neįvykdė išpareigojimų į nacionalinę teisę perkelti ankstesnes kovos su pinigų plovimu direktyvas⁵⁶.

68. Vis dėlto yra tam tikrų lengvinančių veiksnių, į kuriuos nagrinėjamoje byloje reikėtų atsižvelgti. Visų pirma, kaip nurodė Komisija, nustatant įpareigojimo pranešti neįvykdymo sunkumą reikėtų atsižvelgti į perkėlimo į nacionalinę teisę mastą⁵⁷. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad šioje byloje nagrinėjamas dalinis, o ne visiškas valstybės narės įpareigojimo pranešti apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemonės neįvykdymas. Be to, Direktyva 2018/843 buvo pratęstas Direktyvos 2015/849 30 ir 31 straipsniuose numatytų centrinių informacijos apie tikruosius savininkus registrų įsteigimo terminas, nors kitų toje direktyvoje numatytų išpareigojimų perkėlimo į nacionalinę teisę terminas nebuvo pakeistas (žr. šios išvados 7 punktą). Nematau priežasčių, kodėl į tą pratęsimą nebūtų galima atsižvelgti kaip į lengvinantį veiksni, kaip nurodo Komisija. Airija taip pat įrodė, kad nagrinėjant bylą ji sąžiningai bendradarbiavo su Komisija, pavyzdžiui, nuolat teikė Komisijai informaciją (žr. šios išvados 32 punktą)⁵⁸.

69. Antra, Komisija mano, kad pažeidimo trukmę reikėtų skaičiuoti nuo Direktyvos 2015/849 perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos, o Airija laikosi kitokios nuomonės.

70. Pažymėtina, kad jurisprudencijoje dėl vienkartinės sumos mokėjimo pagal SESV 260 straipsnio 2 dalį Teisingumo Teismas pažeidimo trukmę skaičiuoja nuo pirmojo jo sprendimo pagal SESV 258 straipsnį paskelbimo dienos iki dienos, kurią atitinkama valstybė narė įvykdo išpareigojimus, arba, jei išpareigojimai neįvykdomi, iki dienos, kurią Teisingumo Teismas nagrinėja faktines aplinkybes antrojoje byloje⁵⁹. Taigi, siekiant nustatyti vienkartinės sumas pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį, šioje byloje atkreiptinas dėmesys į du pagrindinius aspektus.

71. Pirma, dėl pažeidimo trukmės laikotarpio pabaigos dienos, nagrinėjamoje byloje nesutariama, kada Airija gali būti laikoma įvykdžiusia išpareigojimus. Šiuo klausimu manęs neįtikino Airijos Teisingumo Teismui pateikti argumentai, kad Airijos išpareigojimai buvo įvykdyti perkėlimo į nacionalinę teisę priemonėmis, apie kurias buvo pranešta 2018 m. lapkričio 29 d.

72. Konkrečiai kalbant, matyti, kad, nepaisant tų priemonių, buvo trūkumų, susijusių su tam tikromis Direktyvos 2015/849 nuostatomis. Pavyzdžiui, dėl tos direktyvos 30 straipsnio 1 dalies antros pastraipos, 2 bei 7 dalių ir 31 straipsnio 1, 2, 3 ir 7 dalių Airija savo triplike nurodė, kad Direktyva 2018/843 buvo pratęstas tų nuostatų perkėlimo į nacionalinę teisę terminas, tačiau ji bet kuriuo atveju rengė priemones Komisijos nurodytoms nuostatomis į nacionalinę teisę perkelti, o apie šias priemones buvo pranešta 2019 m. sausio 30 d. ir 2019 m. kovo 27 d. Vis dėlto, kaip nurodė Komisija, tas pratęsimas nebuvo taikomas visiems Direktyvos 2015/849 30 ir 31 straipsniuose nustatytiems įpareigojimams (žr. šios išvados 7 ir 23 punktus). Be to, savo triplike Airija nurodė, kad dėl Direktyvos 2015/849 47 straipsnio 2 dalyje numatytų įpareigojimų nuostata „gali būti priimama“, o tos direktyvos 48 straipsnio 5–8 dalyse nereikalaujama nacionalinėje teisėje nustatyti konkrečių įpareigojimų. Taigi, kaip per posėdį nurodė Komisija (žr. šios išvados 21 ir 23 punktus), Airija nebuvo priėmusi perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių, susijusių su tam tikrais tose nuostatose numatytais įpareigojimais, iki tol, kol apie tas nuostatas pranešė 2019 m. lapkričio 22 d. ir 2019 m. gruodžio 3 d. Todėl, nors priemonėmis, apie kurias buvo pranešta 2018 m. lapkričio 29 d., buvo užtikrintas didelės dalies Direktyvos 2015/849 perkėlimas į nacionalinę teisę, Komisija nustatė, kad išpareigojimus Airija įvykdė 2019 m. gruodžio 3 d.

⁵⁶ Žr. 2009 m. gegužės 19 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (C-532/08, nepaskelbtas Rink., EU:C:2009:327) (dėl Direktyvos 2005/60) ir 2009 m. spalio 1 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (C-549/08, nepaskelbtas Rink., EU:C:2009:604) (dėl Direktyvos 2006/70).

⁵⁷ Žr. 2011 m. komunikato 25 punktą ir 2017 m. komunikato p. 15. Šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 9 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-121/07, EU:C:2008:695, 84 punktą).

⁵⁸ Žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimą *Komisija / Belgija* (C-533/11, EU:C:2013:659, 60 punktą).

⁵⁹ Žr. 2013 m. birželio 25 d. Sprendimą *Komisija / Čekijos Respublika* (C-241/11, EU:C:2013:423, 46 punktą) ir 2019 m. lapkričio 12 d. Sprendimą *Komisija / Airija (Derrybrien vėjo jėgainės)* (C-261/18, EU:C:2019:955, 122 punktą).

73. Antra, dėl pažeidimo trukmės laikotarpio pradžios dienos manau (kaip nurodžiau savo išvados byloje *Komisija / Rumunija* (C-549/18) 74 ir 75 punktuose), kad dėl vienkartinės sumos mokėjimo turėtų būti naudojama nagrinėjamoje direktyvoje nustatyto perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos diena, nes ji geriau atitinka SESV 260 straipsnio 3 dalies tikslą, prie kurio priskiriamas siekis labiau paskatinti valstybes nares laiku perkelti direktyvas į nacionalinę teisę⁶⁰. Priešingai, jei, pavyzdžiui, galimybė paskirti vienkartinę sumą pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį atsirastų tik pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, kiltų rizika, kad, kol Komisija nesiims veiksmų prieš valstybę narę, direktyvoje nustatytas perkėlimo į nacionalinę teisę terminas neturėtų jokio iš karto atsirandančio poveikio. Taip pat reikia pažymėti, kad, priešingai nei periodinės baudos, kurios yra priemonė priversti valstybes nares kada nors ateityje nutraukti pažeidimą, vienkartinės sumos mokėjimas susijęs su buvusiu elgesiu ir yra priemonė užtikrinti, kad valstybė narė, prieš imdamasi priemonių pažeidimui ištaisyti, nenuspręstų, jog yra geriau palaukti, kol bus iškelta byla⁶¹, o taip iš tiesų gali atsitikti, jei būtų remiamasi pagrįstoje nuomonėje nustatyta data.

74. Todėl mano siūlomas požiūris labiau taikomas vienkartinės sumos mokėjimui, palyginti su periodinėmis baudomis, dėl kurių Teisingumo Teismas, byloje *Komisija / Belgija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Spartieji elektroninių ryšių tinklai*) vertindamas pažeidimo trukmę, atsižvelgė į atitinkamos direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos dieną⁶². Reikia pažymėti, kad, priešingai, nei teigia Airija, nekyla klausimas, kad pasibaigus Direktyvoje 2015/849 nustatytam perkėlimo į nacionalinę teisę terminui, t. y. 2017 m. birželio 26 d., buvo galima skirti finansines baudas, įskaitant vienkartinės sumas, nes buvo aiškiai taikoma SESV 260 straipsnio 3 dalis ir Komisijos komunikatai⁶³. Bet kuriuo atveju, jei Teisingumo Teismas su mano pasiūlymu nesutiktų, laikotarpis nuo atitinkamoje direktyvoje nustatyto perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos dienos gali būti nagrinėjamas vertinant pažeidimo sunkumą, kaip matyti iš jurisprudencijos dėl SESV 260 straipsnio 2 dalies⁶⁴.

75. Šioje byloje, atsižvelgiant į laikotarpį nuo Direktyvoje 2015/849 nustatyto perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos dienos (2017 m. birželio 26 d.) iki dienos, kurią Airija įvykdė išpareigojimus (2019 m. gruodžio 3 d.), pažeidimo trukmė yra apytiksliai dveji su puse metų (30 mėnesių), o toks laikotarpis gali būti laikomas reikšmingu⁶⁵. Reikia pažymėti, kad valstybės narės išpareigojimas priimti priemones, būtinas direktyvai perkelti į nacionalinę teisę, savaime nelaikomas ypač sudėtingu⁶⁶. Taigi manau, kad tuo, jog, kaip teigia Airija, ji teikė pirmenybę pažangai įgyvendinant perkėlimo į nacionalinę teisę priemones teisėkūros procese ir stengėsi laikytis preliminarus grafiko, kurį Komisija pateikė iki bylos nagrinėjimo (žr. šios išvados 32 punktą), pažeidimo trukmė nepateisinama ir dėl to nesutrumpėja. Vis dėlto reikia atsižvelgti į tai, kad priemonėmis, apie kurias buvo pranešta 2018 m. lapkričio 29 d. (t. y. praėjus 17 mėnesių nuo Direktyvoje 2015/849 nustatyto perkėlimo į nacionalinę teisę termino pabaigos, t. y. 2017 m. birželio 26 d.), buvo užtikrintas tinkamas (nors ir pavėluotas) Direktyvos 2015/849 perkėlimas į nacionalinę teisę, o trūkumų buvo tik dėl keturių jos nuostatų, kaip nurodė Komisija, ir kad apie visas tos direktyvos nuostatas buvo pranešta vėliausiai 2019 m. gruodžio 3 d. (žr. šios išvados 17, 21, 71 ir 72 punktus)⁶⁷.

76. Galiausiai Airija nepateikė Teisingumo Teismui jokių įrodymų, susijusių su jos pajėgumu sumokėti baudą.

60 Žr. 2019 m. liepos 8 d. Sprendimą *Komisija / Belgija* (SESV 260 straipsnio 3 dalis – *Spartieji elektroninių ryšių tinklai*) (C-543/17, EU:C:2019:573, 52 punktas).

61 Žr. generalinio advokato M. Poiars Maduro išvadą byloje *Komisija / Italija* (C-119/04, EU:C:2006:65, 46 punktas). Taip pat žr. šios išvados 54 punktą.

62 2019 m. liepos 8 d. sprendimas (C-543/17, EU:C:2019:573, 88 punktas).

63 Žr. šios išvados 8, 9 ir 27 išnašas.

64 Žr. 2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Komisija / Airija* (C-374/11, nepaskelbtas Rink., EU:C:2012:827, 38 ir 52 punktai). Taip pat žr. generalinio advokato N. Fennelly išvadą byloje *Komisija / Graikija* (C-197/98, EU:C:1999:597, 43 punktas).

65 Žr. 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimą *Komisija / Švedija* (C-270/11, EU:C:2013:339, 57 ir 58 punktai) (27 mėnesiai) ir 2017 m. liepos 13 d. Sprendimą *Komisija / Ispanija* (C-388/16, nepaskelbtas Rink., EU:C:2017:548, 40 punktas) (29 mėnesiai).

66 Žr. 2011 m. kovo 31 d. Sprendimą *Komisija / Graikija* (C-407/09, EU:C:2011:196, 33 punktas).

67 Žr. 2008 m. gruodžio 9 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-121/07, EU:C:2008:695, 85 punktas).

77. Taigi, atsižvelgdamas į visas šios bylos aplinkybes, siūlau Teisingumo Teismui paskirti Airijai sumokėti 1 500 000 EUR vienkartinę sumą.

VI. Dėl bylinėjimosi išlaidų

78. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Airija pralaimėjo bylą, jai turėtų būti nurodyta jas padengti. Pagal šio Procedūros reglamento 140 straipsnio 1 dalį, kurioje nustatyta, kad į bylą įstojusios valstybės narės padengia savo bylinėjimosi išlaidas, Estija ir Prancūzija turėtų padengti savo patirtas bylinėjimosi išlaidas.

VII. Išvada

79. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui:

- 1) pripažinti, kad Airija neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2015/849 67 straipsnio 1 dalį, nes iki 2017 m. birželio 26 d. nepriėmė visų priemonių, būtinų tai direktyvai perkelti į nacionalinę teisę, arba bet kuriuo atveju apie jas nepranešė;
- 2) nurodyti Airijai sumokėti 1 500 000 EUR vienkartinę sumą;
- 3) priteisti iš Airijos bylinėjimosi išlaidas.
- 4) nurodyti Estijai ir Prancūzijai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.